

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Evy Šonkové a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **V. G.**, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát města Frýdek-Místek**, se sídlem Radniční 1148, Frýdek-Místek, na ochranu před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2024, č. j. 22 A 56/2022-86,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2024, č. j. 22 A 56/2022-86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce dne 21. 7. 2022 opakovaně skládal zkoušku z praktické jízdy, která je součástí zkoušky z odborné způsobilosti žadatele o řidičské oprávnění. Zkoušku konal za účelem osvědčení odborné způsobilosti k řízení vozidel skupiny B (osobní automobil). Zkušební komisařka (zaměstnankyně žalovaného) mu však neumožnila tuto zkoušku v plném rozsahu vykonat. Před samotnou jízdou totiž měl žalobce *prokázat znalosti a dovednosti úkonů přípravy vozidla před jízdou*. Žalobce začal kontrolou pneumatik. Komisařka se jej zeptala, jak zkontroluje hloubku vzorku pneumatik. Žalobce odpověděl, že hloubkoměrem. Na doplňující otázku, jak by to učinil bez hloubkoměru, již nedokázal dostatečně odpovědět. Komisařka proto ukončila zkoušku z praktické jízdy s hodnocením „neprospěl“, aniž by s žalobcem přistoupila k samotné jízdě.

[2] Žalobce se zásahovou žalobou domáhal u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) určení, že ukončení zkoušky z praktické jízdy v průběhu její první části bez

toho, aby žalobce řídil motorové vozidlo, a její hodnocení stupněm „neprospěl“ bylo nezákonné. Krajský soud žalobě rozsudkem ze dne 24. 5. 2023, č. j. 22 A 56/2022-50 (dále jen „první rozsudek“), vyhověl. První rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 As 161/2023-23 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud následně v záhlaví označeným rozsudkem žalobě opět vyhověl.

[3] Předmětem řízení o opakované kasační stížnosti žalovaného je posouzení otázky, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Pouze v tomto rozsahu je níže rekapitulován obsah podání účastníků.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Podle stěžovatele nevyhověl napadený rozsudek požadavkům zrušujícího rozsudku. Podstatou věci je ověření odborné způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel, nikoliv spáchání přestupku proti bezpečnosti silničního provozu.

[6] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Bez jakýchkoliv podrobností uvádí, že krajský soud požadavkům zrušujícího rozsudku vyhověl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání potřebné k výkonu advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Jelikož se v dané věci jedná o opakovanou kasační stížnost stěžovatele, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku. Kasační stížnost je proto přípustná. Současně je i důvodná, neboť krajský soud bez jakýchkoliv pochybností požadavkům zrušujícího rozsudku nevyhověl.

[9] První rozsudek spočíval zjednodušeně řečeno na tom, že jediným důvodem pro okamžité ukončení zkoušky je ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 43 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel (dále jen „zákon o získávání odborné způsobilosti“). Aplikovat toto ustanovení však lze pouze v druhé části zkoušky z praktické jízdy. Vzhledem k tomu, že v první části zkoušky z praktické jízdy nepřichází ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v úvahu, lze zkoušku předčasně ukončit

pokračování

pouze v její druhé části. Komisařka však ukončila zkoušku již v první části, což nemohlo být podle tohoto výkladu v souladu se zákonem.

[10] Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku ztotožnil s krajským soudem v tom, že podmínky aplikace § 43 odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti nebyly naplněny (body 23-34 zrušujícího rozsudku). Nesouhlasil však s tím, že se jedná o jediný důvod pro předčasné ukončení zkoušky, a právě to bylo důvodem, proč první rozsudek zrušil. „*Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že zkoušku z praktické jízdy lze ukončit i v průběhu první části této zkoušky, tj. před vykonáním obou částí v rozsahu stanoveném v § 43 odst. 1 zákona o získávání odborné způsobilosti, jestliže zkušební komisař dospěje k závěru, že žadatel neprokázal základní znalosti, dovednosti či chování, takže je nutno hodnotit zkoušku stupněm „neprospěl“.* Právní názor krajského soudu tudíž není správný a kasační námitka je důvodná.“ (bod 51 zrušujícího rozsudku). Dále Nejvyšší správní soud uvedl, „*že nikterak neposuzoval, zda skutečně byly dány důvody k tomu, aby byl žalobce hodnocen stupněm „neprospěl“, a tedy zda byl dán důvod k ukončení zkoušky. Touto otázkou se bude v dalším řízení zabývat krajský soud.*“ (bod 52 zrušujícího rozsudku). Z toho jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud požadoval, aby krajský soud posoudil, zda komisařka mohla dospět k závěru, že žalobce neprokázal základní znalosti, dovednosti či chování podle § 42 odst. 1 zákona o získávání odborné způsobilosti. Pokud ano, ukončila zkoušku v souladu se zákonem.

[11] Krajský soud se však místo toho zabýval opět výhradně naplněním důvodu podle § 43 odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti. Jak je však ze shora uvedeného patrné, aplikace tohoto ustanovení nebyla důvodem pro zrušení prvního rozsudku. V konečném důsledku se tedy první rozsudek od nyní přezkoumávaného rozsudku nikterak neliší. Oba reflektují pouze § 43 odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti. Krajský soud naopak vůbec nezohlednil § 42 odst. 1 zákona o získávání odborné způsobilosti, který podle zrušujícího rozsudku představuje zákonný důvod pro ukončení zkoušky. To znamená, že vůbec nereflekoval důvody, pro které Nejvyšší správní soud první rozsudek zrušil, a neřídil se jeho závazným právním názorem. Krajský soud tak porušil § 110 odst. 4 s. ř. s., v důsledku toho zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a v předchozím zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu